

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת נשוא

תשפ"א

גיליון מס' 538

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

כאשר הוא נדרש להיכנס לת"ת, לישיבה או לפרק 'האישי מקדש'. עלינו להסתכל למציאות בעיניים ולבדוק מהי טובת הילד בלבד, ולהשיים את טובת האב - שדרך כלל נוטה במניעים חברתיים - בצד.

וכאן מתפעלת התורה מאותו נזיר, זה שכעיקרון יכול להמשיך לשבת שאנן ושליו ולשקוט על שמריו. מבחינת הפרמטרים החברתיים - הוא במצב רוחני נהדר. כבר היום הוא נחשב בן-עלייה. אל דאגה, הוא נחשב מ"משפחה טובה", ואת הילד שלו יקבלו בקלות לחיידר ואת הבת לסמינר. אין שום סיבה לדאגה.

אבל לא. האבא החליט שהוא צמא ליותר. שהוא צריך עוד סייגים. שלא מספיק לו מה שמבחינה חברתית הוא יכול לסמן 'וי'. יש לו איזה "ספר-תורה בבית גנזיו" - איזו עבודת ה' פנימית צנועה ושקטה-שקטה ששום בשר-ודם לא יודע עליה מלבדם.

”... מאחורי ההמון

**עומדים אנשים שאינם
"המוניים" שהזירו עצמם
מה"יין" שלהם. שהתרחקו
מדברים שבאופן אישי**

**מרחיקים אותם
מעבודת יוצרם.**

נזירי תשפ"א

איש כי יפליא לנדור נדר להזיר. יפלא. יפריש או יעשה דבר פלא - כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם (במדבר 21: 10, ב ובאבן-עזרא שם)

במבט ראשון נראה כי האבן-עזרא מניח את הדגש על "אחרי תאוותם". כלומר: הנזיר החליט להסתייג ולפרוש כאשר דרך העולם היא לא כך.

אבל אפשר שיש כאן הטעמה נוספת ש"נבלעה" בלב דבריו.

רבים מאתנו "חברתיים". אנחנו עושים הרבה דברים בגלל ה"כולם". זה פוגש אותנו בהרבה צמתים בחיים.

זה יוצר גם מציאות שלעיתים חלקים מהעבודת ה' שלנו אינם פרטניים, אישיים, כאלו של "בלתי לה' לבדו". הם גם חברתיים. כי ככה כולם.

בדיוק לאחריה שמעתי אמרה נאה משמו של הגאון המופלא רבי מאיר קסלר שליט"א - רבה של מודיעין-עילית. "אנחנו מאחלים בברית", - הצביע הרב - "שכשם שנכנס בברית - כן ייכנס לתורה, לחופה ולמעשים-טובים".

מה הקשר?

"כוונתנו היא כזו: בדיוק כשם שכניסתו של הרך הנולד לברית אינה תלויה ברצוננו האישי אלא במצבו של הילד (אם יש לו זהבת וכו') - כך בדיוק אנחנו נדרשים להתייחס לילד גם בצמתים-החיים האחרים בהמשך

נזיר מן היין.

גם בזמננו - למען האמת - לא אפסה תקווה.

צרו ובדקו. מאחורי ה"כולם" ניצבים "נזירים" רבים. אנשים שהתעלו מעל חשבונות רבים כי הנפש שלהם הייתה צמאה ליותר.

הם לא הסתפקו בלימוד ש"ס בבלי; כי הנפש שלהם הייתה צמאה גם ללימוד הירושלמי. אחרים החליטו כי הם לא הולכים יותר ברחוב רבי עקיבא כי העיניים הטהורות שלהם חשבות להם.

מאחורי ההמון עומדים אנשים שאינם "המוניים" - אלא בעלי עבודת ה' אישית - שהזירו עצמם מה"יין" שלהם. שהתרחקו מדברים שבאופן אישי מרחיקים אותם מעבודת ה'.

והם אינם מחפשים תהילה ויקר.

”שציער עצמו

מן היין”

הגאון רבי מרדכי דב קפלן

רב העיר העתיקה - צפת

שמעתי פעם על ילד צעיר, נער שנכנס ל'ישיבה-קטנה' ודיברו אתו ספר ש"מי שבולע רוקו לא יותר ממה שנדרש - עובר ב'ביטול תורה'. זה לבסוף שבר את הילד. הוא לא ידע לעכל את זה.

מאז הוא התחיל ללמוד מבחינתו 13 שעות ביממה - ואחרי חודשיים, כמובן, הוא 'נשבר'.

לא מתאים להגיד כל דבר לכל גיל, וגם אם כן - צריך לדעת לתת לנער לעכל את הרעיון לפי כלי-קיבולו שלו.

צריך לדעת להפשיט את הרעיונות לכל גיל ורמתו ודרישותיו.

אסור שילד או נער ירגישו במצוות - כלא.

אני נזכר.

בימי הישיבה חידשתי פשט בדברי חז"ל הידועים שנזיר חוטא מפני "שציער עצמו מן היין" (גמרא בבא קמא). ולכאורה יש לתהות: ממה-נפשך, אם זה מה שקיבל על-עצמו וזה מה שראוי לו לעשות, מה אכפת לנו "שציער

עצמו", הלא ברור שזה ייעודו, להיות פרוש מהעולם!

ברם, היא הנותנת. אם ייעודו בעולם הוא להיות נזיר, אסור שירגיש שהוא "מצער את עצמו". הוא אמור לעשות זאת בשמחה ובטבעיות. אם הוא מרגיש "מצער עצמו" - סימן שזה לא מגיע ממקום אמתי. ממקום פנימי.

הוא נדרש להתאמץ מידי, ואות הוא אפוא שהדרגה הזו לא הולמת את רמתו, ומוטב שייסוג לאחור.

”עשה להם זדונות כשגגות“!?

בשבוע שעבר הארנו מזווית נוספת את גדר ייאוש על פי הגמרא במסכת בבא מציעא (כב, ב) בשלהי הסוגיה שתמהה: "א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי וכי אחרי שלימדה אותנו הגמרא (יומא לו, ב) כי "עוון" הוא עבירה במזיד, שואלת הגמרא: "אלא מהו שאמר משה נושא עון ופשע וחטאה? (- שלכאורה היה לו להקדים שגגה למזיד בבקשת המחילה מהקב"ה) אמר משה לפני הקב"ה: רבש"ע, בשעה שישראל חוטאין לפניך ועושין תשובה עשה להם זדונות כשגגות".

ובפשטות נראה כוונת משה רבינו לבקש שאחרי שישראל עושים תשובה שהעבירות שעשו במזיד ייחשבו כאילו נעשו בשגגה.

אלא שלכאורה תמוהה היא בקשת מרע"ה. שהרי גמרא ערוכה היא לקמן (פו, ב) שאכן הוא כך ובתשובה (לכל-הפחות) זדונות נהפכות לשגגות. שהרי בגמרא שם אמרו: "אמר ריש לקיש: גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כשגגות שנאמר {הושע יד-ב} שובה ישראל עד ה' אלוקיך כי כשלת בעוונך הא עון מזיד הוא וקא קרי ליה מכשול! איני והאמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכויות שנאמר {יחזקאל לג-יט} ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם (חיה) יחיה. לא קשיא - כאן מאהבה כאן מיראה". רואים אנו שבתשובה מיראה הזדונות הופכים לשגגות (ובתשובה מאהבה - אף לזכויות!) אם כן על מה ביקש משה רבינו?

ולשמחתי כי רבה מצאתי בתוספת רבי עקיבא איגר על המשניות (פרק ד' אות כ"א) שכבר עמד בזה.

וברש"ש על-אתר (וכן במשניות שם) הביא שהקושיא מעיקרה איננה וזאת בהתבסס על לשון רש"י כאן שכתב לפרש את בקשת משה רבינו באופן אחר: "עשה להן זדונות כשגגות. והכי קאמר נושא עון ופשע כחטאת שוגג". כלומר שאין הכוונה שהזדון ייחשב לשוגג, אלא שהקב"ה יימחול על המזיד כשם שהוא מחל עוון בשגגה, אבל אין הבקשה להגדיר את המזיד כשגגה.

ואגב שדיברנו בזה מן העניין להטעים פה את מה שכותב המבי"ט בספרו לבאר כל מהות התשובה (וזאת גם בנוגע להגדרת "כשגגות") לפי דברי הרמב"ם הנודעים שרצונו הפנימי של היהודי הוא אך לעשות הטוב בעיני ה' (ובשל מהותו הפנימית שהינה חלק אלוך ממעל), וכי יצרו הרע שהוא חיצוני - "שאור שבעיסה" - מעכב (ברכות יז). ומעתה, תשובה הופכת הזדון לשגגה כי היא מגלה את הרצון הפנימי הטהור שלא נפל בו רבב, עד שנחשב שהעוון נעשה בשגגה, שלא הגיע מה"עצם" היהודי.

היום, ללא ספק, במבט לציבור הכללי - אנחנו נמצאים בדור הנתני יותר. תל-אביבי. דור שהדעות מזמן לא מעניינות אותו, אלא רק הנאות רגעיות. לצערנו, לא ניתן לחרוץ שהרוח הזו לא חודרת במידה מסוימת גם למחננו שלנו.

לטעמי הדרך להתמודד עם הרוח הזו - לצד ההסתגרות והשמירה הנכונה - היא בדרך נגדית של שמחה והנאה בעבודת ה'.

זה מה שיגרום שהנוער פחות יחפש הנאות ממנעמי-עולם וייבחר בהנאה האמתית.

אבא הגאון רבי אברהם שמחה זצ"ל, רב העיר, היה אדם שמח. תמיד היה שמח.

עם כל עבודתו המרוממת כבן-ישיבה שלא נס לחו, תמיד היה אדם שמח ועליז.

כך צריך להיראות האדם הרוחני.

”בסייעתא דשמיא נקלעתי למקום בדיוק במועד שזה קרה. שהבנתי מה מתחולל - פניתי לקבוצת ילדים גדולה שעמדה בפתח הבניין של רחוב צה”ל 1, הסמוך מאוד לבניין ופתחתי בצווחות: ‘כנסו מיד לבניין. סכנת נפשות!’ - מספר אחד מעדי-הראייה. כולם נסו ורק אחרי כמה דקות הבנו את עוצמת הנס.

לא אמות כי אחיה

לצד האסון במירון, הנס שהתחולל בצפת בשבועות האחרונים מזכיר לנו גם להודות ללא-הרף על הניסים והנפלאות

זה קרה ביום ראשון של לפני שבועיים, בשעה 18:24 בערב בדיוק.

ילדים ששיחקו באש בעת שהותם ב'מחנה' מאולתר שהקימו גרמו לדליקה בבית ארגון החסד הגלילי 'ביקור חולים' ברחוב צה"ל בצפת, וגרמו להתפוצצויות חוזרות ונשנות של מחוללי-חמצן, שהרעידו את צפת כולה ואף גרמו לפגיעות בחלונות בשל הדף הרסיסים מתכולת המשרדים.

עשן סמיך מילא את האזור ושוטרים עירוניים פטרלו באזור ודאגו שכל יהין איש להתקרב לזירה הבוערת.

הפיצוצים נשמעו שוב ושוב, בזה אחר זה, והתושבים נסו בבהלה אל הבתים בחושבים כי מדובר בנפילה של טילים.

קול ה'בומים' החריד - כאמור - את צפת והרעיד את בתי שכונותיה כולן, אף למשל תושבים ברחוב הבעש"ט (שפרינצק) בעיר העידו על הדים לקולות הנפץ העזים.

ההדף גרם לרסיסים מתוך המתחם לפגוע בחלונות הבניינים הסמוכים, אבל לשמחתנו לא היו נפגעים בנפש. נמנע אסון כבד; זה יכול היה לעלות לנו בחיי אדם כפשוטו. אסון מירון 2 נמנע איתנו בניסי-ניסים!.

תושב אחר, שעמד לא-הרחק מן המקום סיפר עוד ש"פשוט עפתי מספר מטרים מעוצמת ההדף, הכיפה והמשקפיים שלי עפו על הריצפה. פחד".

מאיידך, לארגון החסד רב-הפעלים 'ביקור חולים' נגרם נזק כבד ברכוש. בארגון, העומד בראשות איש החסד הנודע הרב יהושע למברגר מעריכים כי הנזק נאמד בחצי מיליון ₪, כאשר לצד ציוד רפואי, גם ציוד אלקטרוני רב נהרס כליל.

***

במהלך השבת שלאחר הנס חגגו מספר בתי-נסיות באזור הנס - בהם הביה"נ המרכזי בשכונת מאור-חיים וביהמ"ד פאר הנצה - כתום תפילת שחרית בצפרא דשבתא את הנס הגדול של הצלת נפשות מישראל.

הכל הודו, היללו ושיבחו לבורא על חסדיו המרובים ועל רחמיו כי לא כלו.

***

ובצפרא דחג השבועות, כאשר עמדתי ליד ידידי איש-החסד הלבבי הרה"ח ר' שעי'ה למברגר - יו"ר

***

ארגון 'ביקור חולים' - ואמרנו יחד את פרקי ה'הלל' בביהמ"ד עם הלהט החסידי שברחוב אנילביץ' - הרגשתי אחרת.

הרגשתי שהדברים מקבלים משמעות חיה ומוחשית יותר, מרוממת יותר. נשמת כל חי תברך, ואם פיננו מלא שירה כים - אין מספיקים אנחנו להודות ולשורר שירה. אכן כי-כן: לא אמות - פי אַחֵיה, וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי קָה, יִסֵּר יִסְרֵינִי קָה, וְלִמְנוֹת לֹא נִתְּנִי. כפשוטו.

כי אכן צפת מודה מעומקא דליבא לבורא יתברך על הצלתה מאסון כבד.

על כי גבר עליה חסדו.

נס"ד

אור חדש בעולם החינוך:
אל הנער הזה-התפללנו!

"הספר זוכה לפרסום רב"
גאון אור ישר, קולו וסולן
ישר, כפי אלוהים יצאנו

(ע"פ - אנשי העשה)

בשורה טובה
תדשן עצם
יו"ר ספר 'דרפן' -

אסופה חינוכית עשירה ומקורית, מלווה בלבושים מוזי' ויום-יום של טלנו ועוזרה בביכרונת אישיים.

למעלה מ-50 מאמרים משובחים וייחודיים מקולמוסו הנובע והנוגע ללב של הסופר הצפתי הרב אברהם י. פרידמן על: המעשים מזווית חינוכית, ימי הישיבה, נער מתמודד ועוד ועוד.

המהדורה מוגבלת! מחיר: 15 ₪ בלבד!
לפרטים ורכישה:
abyisrael@gmail.com | 0504116867

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה

בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com

זוג או פרט

הגר"מ טולידאנו - אב"ד ירושלים

חלווה הלכה

אקטואליה חזונית יהודית

כלה בשוק בורסקי

"ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" (במדבר ז, א)
דרשו חז"ל: "ככלות כתיב - יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה".

שוב ושוב אנו פוגשים את תואר -החיבה 'כלה' □ ביחס לעם ישראל. כך גם בחג השבועות, ממנו נפרדנו אך לפני ימים ספורים, אנו אומרים: "תואר כלה מאוד נתעלה בקבלת תורה".

רבי שמעון בר יוחאי מגלה לנו בזוהר הקדוש עניין זה בתוספת פירוט ועומק.

זוהר למדנו נקודה מופלאה: רבי חייא בן רבי אלעזר בנו של רבי שמעון קרא ואמר: הכתוב אומר: 'ואף בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתי ולא געלתי לכלותם - ככלתם כתיב, חסר וי"ו, ומה הפשט; מה עניין ל"כלתם"?

משל לחתן שכלתו מתגוררת בשוק בורסקי. מקום זה מעורר סלידה, ולשם החתן לא היה מעלה על דעתו להיכנס. אבל בהיות וכלתו מתגוררת שם, הוא נכנס, ולא רק נכנס - כל ריחות בורסקי נדמים לאפו כריח בשמים..

שמע זאת רבי יוסי והפטיר: "אילו לא באתי לכאן אלא לשמוע זאת - די!".

הזוהר הקדוש מלמדנו שהקב"ה מתייחס לעמו ישראל גם בזמן הגלות - שהוא בבחינת בורסקי - בתואר כלה. והוא מציץ אחר תכלנו כביכול כל העת.

כמו המלך שכעס על אשתו וגירשה עם הילד אך התגעגע כל הזמן והוא מחפש כל-מיני דרכים להציץ ולראות משהו. בבחינת מאמר שיר-השירים: "דומה דודי לצבי או לעופר האייליים. הנה זה עומד אחר תכלנו.. מציץ מן החרכים".

מורי חמי, מרן זיע"א נהג תמיד להמחיש את משל הכלה בספור הבא:

הייתה אישה שחפצה מאוד בטבעת מיוחדת. אך בעלה טען בעיקשות כי מחירה מופרז ביחס לערכה. הלכה האישה מידי עת לחנות והפצירה שוב ושוב בעלה כי ייעתר לרכשה. "זו, אינה שווה 1,000 דולר" - פסק. ביום מן הימים הגיעה האישה הביתה ענודה באותה הטבעת. "זו שווה 5,000 דולר!" - הפטיר בעלה בהתפעלות.

ומה באמת הסוד?

כי כשזה נראה על היד הכל נישום אחרת. כאן - ורק כאן - ניתן לאמוד את הערך האמיתי.

כלה - כפי שכבר ראינו בזוהר - מקרינה על האזור, וגם על הטבעת. זה מלמד אותנו - עם ישראל שמשול לכלה - לדעת אילו עוצמות יש לנו ואיזו חביבות רבה נודעת לנו אצל הבורא.

הראשון-לציון הגר"י יוסף שליט"א בפסק-הלכה מעורר הדים:

"הניצול מהאסון במירון - יברך 'הגומל' בלי שם ומלכות"

מי שפרצו לו שודדים לתוך ביתו ושדדו את כספו והיה במצב סכנת נפשות, וכן מי שהיה בתוך פיגוע ובסמוך לו נפגעו אחרים או ח"ו נהרגו, והוא ניצול בחסדי שמים, אינו מברך 'הגומל' בשם ומלכות. וכן מי שיצא למלחמה ונלחם, אף ש'כזה וכזה תאכל החרב' (שמואל ב - יא כה) והיה בסכנת נפשות, אינו מברך 'הגומל' בחזרתו מהמלחמה בשלום, אלא אם כן בלאו הכי נסע מעיר לעיר שיעור מהלך פרסה, שאז יברך 'הגומל' על הנסיעה, ויועיל לו גם עבור הצלתו מהמלחמה.

ואם רוצה רשאי אף לכתחילה לנסוע מעיר לעיר כדי לברך אחר כך 'הגומל', ואין זה בכלל האיסור להכניס עצמו לידי סכנה, כפי שאמרו (כתובות מא ע"ב) שלא יעמיד אדם סולם רעוע בתוך ביתו, וכן שלא יעמוד ליד קיר נטוי (ברכות נה ע"א, ראש השנה טז ע"ב, רמ"א יו"ד סי' קטז ס"ה) מכל מקום כיון שכן הוא דרך העולם לנסוע ממקום למקום, ורוב ככל האנשים שבים בשלום (שו"ת שם אריה יו"ד סי' כז). גם בשו"ת חיים שאל (ח"ב סי' טו) נשאל אודות קהל שאירע להם נס וניצולו מן הקמים עליהם לרעה, אם יברכו 'הגומל', והשיב שאין לברך 'הגומל' בשם ומלכות, דאנן בדידן אתכא דמרן ריש גלותא גרינא, שבכל גלילות מערב הפנימי וטורקיה וארץ הצבי ומצרים קיבלו עליהם הוראות מרן, ולאור הוראותיו ילכו, על פיו יחנו ועל פיו יסעו, ולכן לא יברכו 'הגומל' אלא בלי שם ומלכות.

ומכל מקום כתב בשו"ת שואל ונשאל (ח"ד סי' לא) אם מנהיגי הקהל מרגישים שמחה על הנס שקרה להם - וכמו כן אם יש בציבור כמה שהיו באסון במירון וניצלו בנס - בשבת יודו כמו בהודאת הגשמים, שיאמרו לפני ההיכל "מודים אנחנו לך מלכינו על נסך וישועותיך עמנו, ואילו פינו מלא שירה וכו". ברכת 'שעשה לי נס במקום הזה' לענין מי ששהה בתוך מקום האסון הנורא במירון, והצליח להמלט ויצא מכלל סכנה, האם צריך לברך ברכת 'שעשה לי נס במקום הזה'. בגמרא (ברכות נד ע"א) מבואר שאם אירע לו נס, כגון שנפל עליו אריה לטורפו, או גמלא פריצא, כשרואה המקום ההוא, מברך "ברוך אתה ה' וכו' שעשה לי נס במקום הזה". וכן אמרו שם באחד שהלך במדבר והיה בסכנת מיתה מחמת הצמאון והתרחש לו נס ויצא לו מעיין מים, ולפעם אחרת שנודמן לשם בירך 'שעשה לי נס במקום הזה'.

מרן בשולחן ערוך (סי' ריח ס"ט) כתב: "יש אומרים שאינו מברך על נס אלא בנס שהוא יוצא ממנהג העולם, אבל נס שהוא מנהג העולם ותולדתו, כגון שבאו גנבים בלילה ובא לידי סכנה וניצול, וכיוצא בזה, אינו חייב לברך, ויש שחולק", וגם בזה סיים מרן ש"טוב לברך בלא הזכרת שם ומלכות". בין בריאת מעיין להצלה מלסטים ומקור הדין בדברי רבי דוד אבודרהם (הל' ברכות, שער שמיני) בשם רבינו אשר מלוניל שאין מברכים אלא בנס היוצא ממנהג העולם. ובספר הבתים (הלכות ברכות שער שלשה עשר ס"א) כתב שיש מן הגדולים שכתב שאין היחיד מברך אלא בנס המפורסם, כגון שניצל מן האריה שבא לטרפו ממש, וכגון שצמא למים ויצא לו מעיין, וכיוצא בזה, שהוא אחד מן המופתים, אבל מי שבאו עליו ליסטים או גנבים וניצול מהם, לא יברך. אך הוא חלק וכתב שעל כל נס מברך, שעיקר הנס הוא להתעורר להודות אל השם שמשגיח במין האדם. וכן המאירי (ברכות נד ע"א) כתב שיש אומרים שדוקא בנס גדול היוצא מגדרו של עולם, אבל נס קטן, כגון שבאו לו גנבים וגדודי חיה ולסטים, אין מברך עליו, ולדעתי כל נס העשוי ליחיד, מברך עליו, שכל נס אצל יחיד גדול הוא, אבל נס של רבים אין מברכין עליו, אלא כשהוא נס גדול.

וכ"כ הראב"י בתשובה (ס"ס עב) שמי שנפלה אבן גדולה על ראשו, או עץ או ברזל נפלו סמוך לעינו, ונעשה לו נס ולא נפלה על הראש במקום סכנה, והברזל לא נפל לתוך עינו, צריך להודות ולברך "בא"י אמ"ה שעשה לי נס במקום הזה", שכל אדם שהיה קרוב לדבר שיש בו סכנה צריך לברך 'שעשה לי נס במקום הזה'. ויש אומרים שאין לברך אלא על נס חדש שהוא מעשה שמים, כמו מקום שנעשו בו נסים לאבותינו, וכהנס שנעשה למר בריה דרבינא (ברכות נד ע"א).

וכן כתב בבן איש חי (פר' עקב אות יא) לענין מי שנפל עליו כותל או תקרה או אבן גדולה, שברך הטבע ראוי שימות וניצול מן המיתה, מברך בכל עת שגייע לאותו מקום, אחת לשלושים יום, 'שעשה לי נס במקום הזה', אך אם באו עליו גנבים או שנפל עליו אבן או ברזל סמוך לו, אף על פי שהיה בסכנת מות אם היה נופל עליו, אינו מברך 'שעשה לי נס', שאין הדבר יוצא ממנהג העולם ותולדותיו.

(פורסם לראשונה בגיליון 'עין יצחק' בעריכת הרב יצחק קורלנסקי שליט"א)